

„Saj veste, milostiva, da moram priti v osmih dneh!“ odvrne Milan, cikajoč z lahko ironijo na pravila etikete . . .

„Dobro! Ker veste torej, da priti morate in da se temu izogniti ne morete, pa mi izpolnite to željo in potrudite se k meni v torek popoldne. Da se ne boste preveč bali, vam obetam, da to pot ne bom imela migrene!“

Milan se je zamislil. Spomnil se je Zore in v svoji mogočni, čisti ljubezni do nje je smatral skoro za greh, da je stal tu roko v roki z drugo žensko, katere lepoto je občudoval in katere vplivu se ni mogel odtegniti popolnoma. Roka, ki je počivala na njegovi, je bila vroča in peklo ga je do srca gori . . .

Izvil se je na lahko ter se okrenil proti strani, odkoder sta bila prišla . . .

Ko pa sta bila dospela spet do drugih gostov, Zore in Vide ni bilo več med njimi.

Bili so poslali starši po njiju . . .

(Dalje prih.)

Majolčica.

Oj, majol- majolčica,
sladka moja ljubica!

Rožnih, pisanih si lic,
polna vinca iz goric,
v rdečem cvetju se bleščiš
in kot solnce se zlatiš.
Kak je lep večer nocoj,
kak ognjen poljub je tvoj —
ljubim te iz vseh moči,
ljubim te iz dna srca,
duša zate le gori,
bodi moja, moja vsa!
Predno zora zarudi,
srčno ti izpijem kri . . .

Oj, majol- majolčica,
sladka moja ljubica!

C. Golar.